

Buffalo Bill ja Sitting Bull!

Olisi kait näinä päivinä pitänyt kirjoittaa kirjoista ollakseen päivänkohtainen. Vaikka toisaalta, on kait niistä tällä erää kirjoitettukin, sekä kirjoista että herra Gutenberg-vainajan keksinnöstä, joka tämän meikäläisenkin ammatin on tehnyt mahdolliseksi. Sillä turhaanpa taitaisimme saada ilmoitella latojia, jos ilmoitustekstin pitäisi kuulua seuraavaan tyyliin:

*Puukonkäyttöön tottunut Kai-
vertajakirjaltaja saa paikan
lehtipuolella jne.*

Kun ei tahdo saada miehiä, vaikka on hyvät koneetkin! Se siitä.

Mutta on muudan kirja kuitenkin, josta nyt pitäisi puhua, kirja, jonka nimen mainitseminen loihtii eteemme satumaisia, ruusunhohtoisia näköaloja ihmiselämän ensimmäisiltä vuositapaalilta. Se nimi on — Buffalo Bill! ! !

Tuossa on uutinen, jossa kerrotaan että äskettäin tuli kuluneeksi 25 vuotta siitä, kun kaikkien nuorten poikien "sankari", "intiaanien kauh", Buffalo Bill (alias eversti Bill Cody) sulki silmänsä viimeiseen uneen. Sankari hän oli meille, ilman lainausmerkkejä, miesten mies, ihan teitten ihanne aina siihen saakka, kunnes, se mahtoi olla jo liikasivistymisen merkki (kansakouluaika näes oli takana) muskettisotureista tuli miesten valioita. Mutta se ei kuulu nyt tähän.

Buffalo Bill — mitä muistoja se herättääkään! Ja kuinka vähän tarvittiin välineitä aidon Villin-Lännän tunnelman luomiseksi. Kotona siihen riitti tuoli mieheen, sen selkään kun harareisin istahti, kallisti tuolia ensin takajalkojen varaan niinkuin ainakin hirnuva ori lähtöinnoissaan, ja sitten etujalkojen varaan ja antoi sen maistaa kannuksia. Silloin sitä mentiin ja auta silloin punanahkoja Mielikuvituksella tuskin oli rajoja. Puupyssy kädessä sanoi pum-pum ja taistelun melske kaikui kauas yli preerian, koskapa äidin piti tulla katsomaan ja huomauttamaan, että so—so pojat, muistakaa naapureita.

Toista se olikin silloin, kun karautettiin pihalle tai leikittiin intiaanisilla kesäisin, jolloin sai hirnuen heilistää kilometrikaupalla, rakentaa ihmeellisiä leirejä ja linnoituksia. Oi Hietasaari, sinä armoitettu viidakko. Siellä nuolet lentelivät, siellä paukui ja siellä kaikui intiaanikiljunta, kun Buffalo Bill kävi punanahkojen kimppeun.

Buffalo Bill tuo kuitenkin mieleen toisen nimen, jolla oli yhtä komea kaiku pojankorvissamme, Sitting Bullin, kuulun intiaanipäällikön, jota itse Buffalonkin oli pakko kunnioittaa ja silloin tällöin polttaa hänen kanssaan rauhanpiippua. Sitting Bull — Istuva Härkä, oli meistä voimakkain, johtavin, hän, joka pystyi meikäläisen ikätoverinsa noin vain nostamaan takamuksista ylös, yhdellä kädellä, ei pahaa tarkoittaen mutta voimainsa ylenpalttisessa tunnossa. Hänen johtaja-asemansa ei ollut koskaan uhattu ja Hiipivä Kalkkarokäärme, naapuriheimon johtaja — allekirjoittaneen vaatimaton persoona — oli vain hiipivä haamu suuren johtajan rinnalla. Istuva Härkä, kuinka sattuva nimitys jo kaksikymmentä vuotta sitten pojanhuipelolle, joka nyt istuu yhtenä ilmavoimiemme kuuluisimpien lentäjien joukkoon kuuluvana hävittäjänsä ohjaamossa valppain silmin tähytämässä tuolla alhaalla, maan pinnalla liikehtivää idän vainolaista.

Ja iltaisin, kun laskut oli laskettu, kaunokirjoituskoukerot piirretty ja piplia-läksy ääneen lukien ulkoa opittu istui poikanen kädet korvilla, tukka pörrössä, silmät hehkuen lukemassa Buffalo Billin sankarillisista seikkailuista Suuressa Lännessä. Sai siitä äiti monet kerrat käydä häntä tähytämässä nukkumaan ja vielä vuoteessakin piti varkain lukea, kunnes valot kavalasti sammutettiin.

Mutta unissakin vielä kuului nelistävien hevosten kavioitten kopse . . .

Panu.